

Sygn. akt I C 31/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 09. września 2019 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: S SR Grzegorz Kuriata

Protokolant: prot. sąd. Zbigniew Lewandowski

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 09. września 2019 roku w K.

sprawy z powództwa S. L.

przeciwko (...) S. A. V. (...) z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) S. A. V. (...) z siedzibą w W. na rzecz powódki S. L. 20000 zł (dwadzieścia tysięcy złotych) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 23 marca 2017 roku do dnia zapłaty,

II. dalej idące powództwo oddala,

III. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki 2674,07 zł tytułem zwrotu kosztów procesu,

IV. zwraca powódce 492,93 zł tytułem niewykorzystanej zaliczki na wydatki,

V. nakazuje stronie pozwanej, aby uiściła na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Kłodzku 750 zł tytułem brakującej opłaty sądowej.

Sygn. akt I C 31/18

UZASADNIENIE

Powódka S. L., wniosła o zasądzenie od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w W. (obecnie (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W.) kwoty 5000 zł wraz z odsetkami ustawowym od dnia 17 lutego 2017 r. do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia oraz o ustalenie odpowiedzialności strony pozwanej na przyszłość za skutki wypadku, któremu uległa powódka w dniu 8 grudnia 2016 r., a nadto o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu podała, iż w dniu 8 grudnia 2016 r. uległa wypadkowi – idąc w ciągu sklepów między R., a M. E. poślizgnęła się na oblodzonej nawierzchni i upadła. W wyniku tego zdarzenia doznała obrażeń ciała w postaci urazu głowy (rana w okolicy potylicznej), niedosłuchu lewostronnego i silnego urazu psychicznego. Bezpośrednio po zdarzeniu została przewieziona do Zespołu (...) w K., gdzie założono jej opatrunek na ranę oraz poddano badaniom diagnostycznym, w tym RTG czaszki. Otrzymała ona również anatoksynę tężcową. W związku z doznanymi obrażeniami do dnia dzisiejszego nie powróciła do pełnej sprawności psychofizycznej. Nie może ruszać głową, a każdy ruch wiąże się z olbrzymim i dotkliwym zawrotem głowy, który powoduje ból. Zmuszona jest zatem zażywać silne leki przeciwbólowe. Ponadto, powódka wskazała, iż przed wypadkiem nie miała problemów zdrowotnych i aktywnie spędzała czas wolny. Strona pozwana po przyjęciu zgłoszenia szkody odmówiła wypłaty świadczenia.

W odpowiedzi na pozew, strona pozwana (...) S.A. z siedzibą w W., wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Strona pozwana złożyła także wniosek o przyznanie A. S. (1).

W uzasadnieniu podała, iż ubezpieczony – (...) Sp. z o.o. z siedzibą w T. P. zawarł umowę z A. S. (1), prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą (...) Usługi (...), na podstawie której powierzył prowadzonemu przez niego przedsiębiorstwu utrzymanie w należytym stanie terenu położonego przy kompleksie sklepów przy ul. (...) w N.. Wobec okoliczności, iż ubezpieczony u strony pozwanej powierzył wykonywanie zadań profesjonalście, zwolniony jest z odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez przedsiębiorstwo trudniące się zawodowo wykonywaniem powierzonych przez niego robót. Z ostrożności procesowej strona pozwana zakwestionowała także wysokość dochodzonego zadośćuczynienia podając, iż leczenie powódki zostało zakończone przed upływem dwóch tygodni od zdarzenia, a nadto powódka nie przedłożyła żadnej dokumentacji medycznej potwierdzającej, iż w dalszym ciągu kontynuuje leczenie lub prowadzi intensywną rehabilitację. Strona pozwana wskazała również, iż w przypadku powódki trudno przewidywać radykalne pogorszenie się stanu jej zdrowia, tym bardziej, że zakończyła ona leczenie niespełna dwa tygodnie po wypadku i go nie kontynuuje.

W piśmie z dnia 3 lipca 2019 r. powódka rozszerzyła żądanie pozwu, w ten sposób że wniosła o zasądzenie dalszych 15 000 zł tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 17 lutego 2017 r. do dnia zapłaty. Strona pozwana podtrzymała swoje dotychczasowe stanowisko wnosząc o oddalenie powództwa w całości.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 8 grudnia 2016 r. powódka S. L. poślizgnęła się na chodniku położonym przy kompleksie sklepów przy ul. (...) w N. i upadła.

Kompleks sklepów, przy którym znajduje się parking oraz chodnik, na którym doszło do wypadku stanowi własność spółki (...) Sp. z o.o. z siedzibą w T. P., która w chwili zdarzenia z udziałem powódki była ubezpieczona od odpowiedzialności cywilnej u strony pozwanej.

Bezsporne

Chodnik przy kompleksie sklepów, o którym mowa powyżej w dniu zdarzenia był oblodzony, zaś na przyległym parkingu zleżał śnieg. W wyniku topnienia i zamarzania śniegu tworzyły się bruzdy.

Dowód : zeznania powódki, k. 114-115; zeznania A. L., k. 110-111; oświadczenie, k. 10; dokumentacja fotograficzna, k. 13-15.

Powódka w wyniku poślizgnięcia się i upadku uderzyła głową o betonowy murek. Nie straciła przytomności, jednakże z uwagi na obfite krwawienie z głowy została przewieziona do Zakładu Opieki Zdrowotnej w K.. Po przeprowadzeniu badań diagnostycznych, w tym RTG czaszki stwierdzono u niej uraz głowy i ranę w okolicy potylicznej. Założono jej opatrunek (...) i zalecono kontrolę w POZ. W trakcie konsultacji w poradni otolaryngologicznej, odbytej w dniu 23 stycznia 2017 r. stwierdzono u powódki zaburzenia percepcji słuchowej.

Na zwolnieniu lekarskim powódka przebywała prawie miesiąc. Oprócz ćwiczeń usprawniających wykonywanych samodzielnie w domu, powódka odbyła również rehabilitację.

Od chwili wypadku powódka często miewa dolegliwości bólowe głowy i kręgosłupa. Ograniczyła swoją aktywność fizyczną i zrezygnowała z aerobiku, na rzecz ćwiczeń wzmacniających kręgosłup. Ma także problemy ze słuchem i wymaga dalszego leczenia w poradni otolaryngologicznej. Przyjmuje leki na niedosłuch.

Dowód : zeznania powódki, k. 114-115; zeznania A. L., k. 110-111; karta informacyjna z pobytu na izbie przyjęć z dnia 8 grudnia 2016 r., k. 16, 161; wyniki badań, k. 17-18, 24, 31, 144, 150, 162; skierowania, k. 19-21, 23, 88, 90, 92-95,

97-98, 140-143, 148-149, 165-166, 170; zaświadczenie lekarskie, k. 22; informacja dla lekarza kierującego, k. 25, 89, 145-146; historia zdrowia i choroby, k. 26-30, 155-160; dokumentacja fotograficzna, k. 32, 131, 163-164.

Długotrwały uszczerbek na zdrowiu powódki, powstały w wyniku przedmiotowego zdarzenia z przyczyn neurologicznych wynosi 3%.

Powódka wskutek upadku doznała urazu głowy bez utraty świadomości. Od czasu zdarzenia odczuwa bóle i zawroty głowy, które utrzymują się w mniejszym natężeniu do chwili obecnej. Nie miały one jednak miejsca przed zdarzeniem. Nie stwierdza się u powódki żadnych schorzeń, które mogłyby być przyczyną odczuwanego bólu i zawrotów głowy oraz zaburzeń pamięci i koncentracji.

Rokowania zdrowotne, co do przebytego urazu głowy są pomyślnie. Odczuwane dolegliwości nie powodują występowania patologii w zakresie ośrodkowego układu nerwowego. Od czasu wypadku nie stwierdza się u powódki zaburzeń świadomości, zarówno ilościowych, jak i jakościowych. Nie należy również spodziewać się wystąpienia u powódki napadów padaczkowych, jako powikłań przebytego urazu.

Powódka w okresie bezpośrednim od zdarzenia, jak i obecnie, nie wymagała i nie wymaga opieki osób trzecich. W bezpośrednim okresie od zdarzenia powinna jednak była unikać nadmiernego obciążenia fizycznego, jak i psychicznego. Obecnie w sytuacji nasilenia się dolegliwości bólowych również powinna unikać wspomnianego obciążenia oraz stosować leki przeciwbólowe.

Dolegliwości bólowe kręgosłupa, jakie powódka odczuwała ponad rok od zdarzenia są naturalną konsekwencją istnienia zmian zwyrodnieniowo dyskopatycznych.

W zakresie laryngologicznym powódka doznała mikrourazów w obrębie centralnego układu nerwowego, skutkiem czego stwierdza się u niej niedosłuch. Brak neurologicznych objawów uszkodzenia mózgu nie wyklucza jego dysfunkcji w zakresie drobnych ubytków, np. słuczeń w obszarach nieuchwytnych neurologicznie. W diagnostyce audiologicznej stwierdza się więc lewostronny niedosłuch odbiorczy lekkiego stopnia, skutkujący 5% trwałym uszczerbkiem na zdrowiu. Z kolei dolegliwości bólowe i zawroty głowy stanowią przewlekłą reakcję na stres.

Stwierdzony u powódki niedosłuch od czasu wypadku nie ulega progresji, jednakże powrót do słuchu prawidłowego jest bardzo wątpliwy. Powódka nadal wymaga okresowej kontroli i monitorowania. W zakresie urazów laryngologicznych powódka nie wymagała i nie wymaga opieki osoby trzeciej.

Dowód : opinia biegłej sądowej z zakresu neurologii J. W. z dnia 20 grudnia 2018 r., k. 134-139; opinia biegłej sądowej z zakresu laryngologii I. J., z dnia 29 kwietnia 2019 r., k. 198-199.

Powódka zgłosiła szkodę i wezwała stronę pozwaną do zapłaty 30 000 zł tytułem zadośćuczynienia. Strona pozwana potwierdziła otrzymanie zgłoszenia 20 lutego 2017 r.

W dniu 9 marca 2017 r. powódka wezwała stronę pozwaną do zapłaty kwoty 30 000 zł tytułem zadośćuczynienia oraz kwoty 405,98 zł tytułem odszkodowania. Strona pozwana odmówiła wypłaty świadczeń.

Dowód : pismo z dnia 20 stycznia 2017 r. wraz z potwierdzeniem nadania, k. 34-37; pismo z dnia 8 lutego 2017 r., k. 38-40; dokumentacja likwidacji szkody, k. 41-43, 47; wezwanie z dnia 9 marca 2017 r., k. 44-46.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej mierze.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił, w szczególności w oparciu o zeznania powódki. Opinia biegłej sądowej z zakresu neurologii J. W. oraz opinia biegłej sądowej z zakresu laryngologii I. J. mają jedynie charakter weryfikacyjny i potwierdzają, że subiektywne odczucia powódki znajdują obiektywne uzasadnienie. W ocenie Sądu sporządzone na poczet niniejszej sprawy opinie są wyczerpujące, spójne i logiczne, a nadto nie budzą żadnych wątpliwości w

świetle zasad doświadczenia życiowego, czy też wiedzy powszechnej. Sąd oddalił więc wniosek strony pozwanej o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłych sądowych uznając, iż został powołany jedynie dla zwłoki. Przedłożone w toku sprawy dokumenty prywatne, na których oparł się Sąd nie były kwestionowane przez strony. Sąd uznał zatem, iż zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie wymagał uzupełnienia i pozwalał na rozstrzygnięcie sprawy.

Sąd oddalił wniosek dowodowy powódki o zobowiązanie strony pozwanej do przedłożenia akt szkodowych, a nadto wniosek strony pozwanej o zobowiązanie (...) Sp. z o.o. z siedzibą T. P. do przedłożenia umowy, jaka łączyła ją z A. S. (1), bowiem w myśl art. 232 zd. 1 k.p.c. to strony są zobowiązane przedstawiać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Zgodnie z zasadą kontrydiktoryjności ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania cywilnego. To one, a nie sąd, są wyłącznym dysponentem toczącego się postępowania i one wreszcie ponoszą odpowiedzialność za jego wynik (por. wyrok SN z dnia 7 marca 1997 r., II CKN 70/96; wyrok SN z dnia 7 lipca 1999 r., II CKN 417/98; uzasadnienie wyroku SN z dnia 11 października 2000 r., II UKN 33/00).

W niniejszej sprawie strona pozwana kwestionowała swoją odpowiedzialność za skutki zdarzenia, zarówno co do zasady, jak i wysokości. Wobec tego, w świetle art. 6 k.c., to na powódce spoczywał ciężar udowodnienia faktu doznania bólu i cierpienia pozostającego w adekwatnym związku przyczynowo – skutkowym z ww. zdarzeniem, gdyż powódka z tychże faktów wywodziła korzystne dla siebie skutki prawne.

Zgodnie z przepisem art. 822 § 1 i 2 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Jeżeli strony nie umówiły się inaczej, umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o jakich mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia.

W pierwszej kolejności należało zatem odnieść się do kwestii odpowiedzialności ubezpieczonego u strony pozwanej za skutki zdarzenia z dnia 8 grudnia 2018 r., która z kolei przesądzać będzie o obowiązku wypłaty przez pozwanego określonego zadośćuczynienia za krzywdę powódki.

Zgodnie z art. 429 k.c. kto powierza wykonanie czynności drugiemu, ten jest odpowiedzialny za szkodę wyrządzoną przez sprawcę przy wykonywaniu powierzonej mu czynności, chyba że nie ponosi winy w wyborze albo że wykonanie czynności powierzył osobie, przedsiębiorstwu lub zakładowi, które w zakresie swej działalności zawodowej trudnią się wykonywaniem takich czynności.

W toku procesu strona pozwana powołując się na powyższe wskazała, iż nie ponosi odpowiedzialności za skutki przedmiotowego zdarzenia, bowiem ubezpieczony – (...) Sp. z o.o. z siedzibą w T. P., do którego należy ciąg sklepów przy ul. (...) w N., powierzył utrzymanie w należyтым stanie terenu położonego przy kompleksie sklepów profesjonalistom – A. S. (2), prowadzącemu działalność gospodarczą pod firmą (...) Usługi (...). Ubezpieczony zwolniony jest zatem z odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez przedsiębiorstwo trudniące się zawodowo wykonywaniem powierzonych przez niego robót.

Wskazać w tym miejscu należy, iż nawet skuteczne powierzenie czynności osobie trzeciej, które na podstawie art. 429 k.c. zwalnia od odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez przedsiębiorstwo trudniące się zawodowo wykonywaniem danych czynności, nie wyklucza odpowiedzialności powierzającego za szkodę wyrządzoną jego własnym zaniedbaniem; najczęściej odpowiedzialność ta oparta będzie na art. 415 k.c. (por. wyrok SN z dnia 9 sierpnia 2018 r., V CSK 427/17, LEX nr 2531716, wyrok SN z dnia 16 kwietnia 2003 r., II CKN 1466/00, LEX nr 78809).

Zdaniem Sądu profesjonalnie prowadzona działalność kształtuje profesjonalną odpowiedzialność, lecz jej istotnym elementem jest podwyższony miernik staranności uzasadniony zawodowo wykonywaną działalnością. Odśnieżenie i posypanie chodnika nie wymaga natomiast podjęcia czynności, których wykonanie wiązałoby się z koniecznością posiadania specjalistycznej wiedzy, czy wykorzystania specjalistycznego sprzętu, bądź wykwalifikowanej kadry pracowników, a których nie mógłby wykonać sam właściciel. Nawet jeśli wykonanie czynności wynikających z

umowy zostałyby powierzone profesjonalście, to okoliczność ta nie wyłącza odpowiedzialności pozwanego (tu: ubezpieczonego) na podstawie art. 415 k.c., zwłaszcza jeśli poprzez sprawowanie nadzoru nad pracami pozwany mógłby mieć jednak wpływ na ich przebieg (por. SO w Świdnicy z dnia 3 stycznia 2019 r., II Ca 824/18, LEX nr 2609071). Z zeznań świadka A. L. wynika natomiast, iż miejsce gdzie doszło do zdarzenia, nie tylko w dniu wypadku było oblodzone. Jak wskazał świadek stan chodnika i parkingu przy sklepie w okresie zimowym nie był utrzymywany w należyłym stanie, zapewniającym bezpieczne poruszanie się po nim przechodniów.

Winę ubezpieczonego u strony pozwanej należy wobec tego upatrywać w naruszeniu obowiązków wynikających z art. 5 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (t.j. Dz.U 2018 r., poz. 1454). Zgodnie z tym przepisem właściciele nieruchomości zapewniają utrzymanie czystości i porządku przez uprzątnięcie błota, śniegu, lodu i innych zanieczyszczeń z chodników położonych wzdłuż nieruchomości, przy czym za taki chodnik uznaje się wydzieloną część drogi publicznej służącą dla ruchu pieszego położoną bezpośrednio przy granicy nieruchomości.

Biorąc powyższe pod uwagę stwierdzić należy, iż wbrew twierdzeniom strony pozwanej odpowiada ona za szkodę będącą przedmiotem procesu.

Zgodnie z treścią art. 445 § 1 k.c., w wypadkach przewidzianych w art. 444 k.c., tj. w szczególności w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia, sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Pod pojęciem „krzywdy” należy rozumieć szkodę niematerialną, moralną, wyrządzoną bezprawnie, a więc – mówiąc potocznie – niesprawiedliwie i niezasłużenie. Krzywdę wypełnia cierpienie fizyczne (ból i inne dolegliwości), cierpienie psychiczne (ujemne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia, por. wyrok SN z dnia 20 marca 2002 r., V CKN 909/00, LEX nr 56027) oraz poczucie nieszczęścia, lęku. Rozmiar krzywdy decyduje zaś o wysokości należnego zadośćuczynienia. Określa się go przy uwzględnieniu takich okoliczności jak: wiek poszkodowanego, stopień cierpień fizycznych i psychicznych, ich intensywność i czas trwania, nieodwracalność następstw uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia (kalectwo, oszpecenie), rodzaj wykonywanej pracy, szanse na przyszłość, poczucie nieprzydatności społecznej, bezradność życiowa oraz inne czynniki podobnej natury (por. wyrok SN z dnia 9 listopada 2007 r., V CSK 245/07, OSNC-ZD 2008, nr 4, poz. 95).

Zadośćuczynienie pieniężne winno mieć więc charakter całościowy i obejmować wszelkie cierpienia fizyczne i psychiczne zarówno już doznane, jak i te które zapewne wystąpią w przyszłości. Ponadto, odgrywa ono funkcję kompensacyjną, która następuje wtedy, gdy suma pieniężna jest zasądzona na odpowiednim poziomie - adekwatnym do rodzaju naruszonego dobra i rozmiaru doznanej szkody (por. wyrok SN z dnia 12 lipca 2012 r., I CSK 74/12, LEX nr 1226824, wyrok SN z dnia 8 czerwca 2011 r., I PK 275/10, LEX nr 1164114).

W ocenie Sądu nie ma najmniejszych wątpliwości, iż wypadek, któremu uległa powódka wpłynął na jej dotychczasowe życie. Mimo, iż doznany uraz był jedynie konsekwencją poślizgnięcia się i upadku nie można przyjąć, iż nie niósł za sobą negatywnych konsekwencji dla życia i zdrowia powódki. Należy bowiem zauważyć, iż w trakcie zdarzenia powódka uderzyła głową w betonowy murek. Głowa natomiast stanowi ochronę dla zawartego w niej mózgu, dlatego też nawet lekkie uderzenie może okazać się groźne w skutkach, a nawet nieść za sobą śmierć. Wskazane przez powódkę dolegliwości są więc typowymi objawami urazu głowy, stąd też Sąd uznał, iż w niniejszej sprawie nie zachodzą żadne okoliczności, które kwestionowałyby krzywdę powódki. Nie sposób pominąć doznanego na skutek wypadku bólu, strachu i stresu, jak również dyskomfortu powódki spowodowanego lewostronnym niedosłuchem. Zaburzenia percepcji słuchowej, co prawda od czasu wypadku nie ulegają progresji, jednakże powrót do słuchu prawidłowego jest bardzo wątpliwy. Powódka, w tym zakresie nadal wymaga okresowej kontroli i monitorowania.

Opinie biegłych sądowych stanowią potwierdzenie powyższego, a stwierdzony przez nich uszczerbek przesądza o rozmiarach krzywdy doznanej przez powódkę. Sąd posiłkował się zatem ustalonym przez biegłych uszczerbkiem na zdrowiu powódki, który z przyczyn neurologicznych wynosi 3%, zaś w zakresie laryngologicznym 5%.

Rozmiar i stopień nasilenia cierpień powódki, w tym przeżyć psychicznych uzasadnia przyznanie jej tytułem zadośćuczynienia kwoty dochodzonej pozwem - łącznie 20 000 zł, która przedstawia ekonomicznie odczuwalną wartość, nie jest nadmierna, lecz utrzymana w rozsądnych granicach (por. wyrok SN dnia 28 września 2001 r., III CKN 427/00, lex nr 52766). Sąd przy jej ustalaniu uwzględnił rodzaj naruszonego dobra, jakim jest zdrowie człowieka, wiek powódki, odczuwany przez nią ból i przeżycia psychiczne oraz trudności w normalnym, codziennym życiu, a zwłaszcza dyskomfort spowodowany niedosłuchem oraz konsekwencje jakie na przyszłość niesie za sobą doznany uraz. Przyznana powódce kwota pieniężna ma w jak najszerszym stopniu zrekompensować (naprawić, wyrównać) wyrządzoną jej krzywdę (por. wyrok SN z dnia 7 marca 2013 r., II CSK 364/12, OSP 2014, z. 2, poz. 16, wyrok SN z dnia 10 marca 2006 r., IV CSK 80/05, OSNC 2006, nr 10, poz. 175). W ocenie Sądu tylko i wyłącznie zasądzona kwota daje szansę na zrekompensowanie doznanych przez nią krzywd.

Sąd oddalił powództwo w zakresie ustalenia odpowiedzialności strony pozwanej na przyszłość za skutki wypadku, któremu uległa powódka w dniu 8 grudnia 2016 r. Podstawę tego roszczenia stanowi art. 189 k.p.c., zgodnie z którym powód może żądać ustalenia przez sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny. O interesie prawnym w ustaleniu odpowiedzialności za ewentualną szkodę na przyszłość mówimy wówczas, gdy istnieje obiektywna niepewność stanu faktycznego. Materiał dowodowy niniejszej sprawy, zwłaszcza z opinii biegłych wskazuje natomiast, iż rokowania zdrowotne powódki, co do przebytego urazu głowy są pomyślnie, a stwierdzony u powódki niedosłuch od czasu wypadku nie ulega progresji. Nie ma więc aktualnie obaw, co do pogorszenia się stanu zdrowia powódki w przyszłości. Nawet gdyby doszło do wystąpienia nowej, nieoczekiwanej szkody powódka, w każdym momencie może wystąpić na drogę sądową ze stosownym roszczeniem.

W przedmiocie odsetek Sąd orzekł na podstawie art. 359 § 2 k.c. w zw. z 817 k.c. i art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz. U. z 2018 r., poz. 473), korygując początkową datę ich naliczania. Mając na uwadze, iż szkoda została zgłoszona 20 lutego 2017 r., Sąd oddalił powództwo w zakresie odsetek ustawowych liczonych od 17 lutego 2017 r. i zasądził je od 23 marca 2017 r., tj. od dnia następującego po dniu, w którym upłynął 30-dniowy termin liczony od doręczenia wezwania do zapłaty.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. z zw. z art. 99 k.p.c. Na koszty poniesione przez powódkę składa się opłata od pozwu – 250 zł, koszty zastępstwa procesowego – 900 zł ustalone na podstawie § 2 pkt 3 w zw. § 19 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804), opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł oraz zaliczka na poczet opinii biegłego – 1507,07 zł.

Na podstawie art. 84 ust. 1 u.k.s.c. Sąd nakazał zwrócić ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kłodzku na rzecz powódki kwotę 492,93 zł tytułem niewykorzystanej zaliczki na wydatki, co znalazło wyraz w pkt. IV wyroku.

Na podstawie art. 113 ust. 1 u.k.s.c. nakazano stronie pozwanej uiścić na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kłodzku kwotę 750 zł tytułem brakującej opłaty sądowej.